

Geloof en werken bij Jakobus

Jakobus

Kunt u het zich voorstellen dat de Reformatie al ongeveer 500 jaar achter ons ligt, en evenzo het begin van de Doperse beweging, die nog radicaler terug wilde gaan naar de Bijbelse wortels van het christendom? Maar het denkbeeld van een heersende kerk is ook in de eeuwen daarna heel lang vastgehouden, zodat we eigenlijk nu nog steeds moeten wennen aan het beeld van een lijdende en vervolgte kerk, dat Bijbels en historisch gezien veel juister is. Helaas hebben ook Luther en anderen zich schuldig gemaakt aan de verkeerde praktijken die door dit denkbeeld worden ingegeven, door o.a. de wederdopers – medechristenen – door wereldlijke overheden te laten vervolgen vanwege hun doopraktijk.

Luther heeft zich zelfs kritisch uitgelaten over de brief van Jakobus, die hij 'een strooien brief' (d.i. stro-achtig en brandbaar) noemde, omdat deze teveel nadruk op de goede werken van de mens zou leggen. Achteraf kunnen we zien dat dit een groot misverstand is geweest. Terwijl het in de brief aan de Romeinen gaat om de rechtvaardiging door het geloof alleen, dus zonder werken van de wet, *tegenover God, de rechtvaardige Rechter*, gaat het in de brief van Jakobus om onze praktische rechtvaardiging tegenover de mensen om ons heen, juist door middel van werken van barmhartigheid die wij als gelovigen verrichten. Dit zijn echter geen werken van de wet, om zich hierop te kunnen beroemen, maar juist werken van het *geloof* (Jak. 2:14-26). Het is een ander perspectief, een ander gezichtspunt.

Maar Jakobus doet zeker geen afbreuk aan de leer van de rechtvaardiging voor God door het geloof alleen, dus zonder onze menselijke prestaties, zoals wij die vinden in de brief aan de Romeinen. Jakobus toont ons dat het geloof zonder werken *dood*

en *doelloos* is. Zoals het lichaam zonder geest dood is, zo is ook het geloof zonder de bijbehorende werken dood. Het draait duidelijk om een waarachtig geloof, dat door de *liefde* werkzaam is – de liefde van God, die in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest Die ons gegeven is (Rom. 5:5). Jakobus noemt hiervan twee bijzondere voorbeelden: en wel het geloof van Abraham en dat van Rachab (Jak. 2:21, 25).

Waarom zijn deze voorbeelden zo bijzonder en zo bemoedigend? Het gaat om het betonen van waarachtige liefde tegenover God (1), maar ook tegenover de mensen (2); want ons geloof moet door de liefde werkzaam zijn. Dat is het onderwerp van Jakobus, en daarom citeert hij vooral uit Genesis 22 (zie Jak. 2:21). Het geloof van Abraham, waardoor hij in Genesis 15 al was gerechtvaardigd, bleek in de praktijk door de bereidheid om het liefste wat hij had aan God op te offeren; het was zijn ultieme geloofsdaad. In Romeinen 4 citeert Paulus met name Genesis 15:6, waar het gaat om het onvoorwaardelijke geloof van Abraham in Gods beloften. Dat is het geloof, zonder werken van de wet, waardoor wij voor Gods aangezicht gerechtvaardigd worden. Dit geloof werd uit zijn latere werken volmaakt, en het werd zodoende bevestigd voor God en mensen (Jak. 2:22).

Rachab toonde waarachtige liefde voor Gods volk, door zich in te zetten voor de verkenners en hen langs een andere weg te laten vertrekken uit Jericho (Joz. 2 en 6). Maar dit was gegrond op een onvoorwaardelijk geloof in Gods beloften aan Zijn volk; zij vereenzelfde zich daarmee. Zij maakte ook gebruik van het redmiddel, dat haar werd aangeboden: het scharlakenrode koord, dat profetisch spreekt van voldoening door het bloed van Christus (vgl. Jes. 1:18). Er was bij haar dus een waarachtig geloof in Gods Woord, maar tevens waarachtige liefde en opoffering voor het volk van God. Zo werd zij zowel voor God als voor de mensen gerechtvaardigd. Laten wij lering trekken uit deze beide voorbeelden voor de praktijk van ons geloofsleven.

OudeSporen 2021

